

นิทานก่อนนอน



โดย
นางธนาร์กษ์ ยืนยง
โรงเรียนชุมชนวัดราชบุรณารุณ

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต1
จังหวัดสมุทรปราการ

คัดลอกมาจาก <http://www.101netkids.com/story>

:: หมาป่า หมาจิ้งจอกและม้า ::



หมาจิ้งจอกตัวหนึ่งอายุยังน้อย แม้จะมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว แต่เนื่องจากมีประสบการณ์ไม่มากนัก เมื่อได้พบม้าเป็นครั้งแรกมันจึงไม่รู้จักระวังตัว

“ข้าพบสัตว์อะไรก็ไม่รู้ ตัวมันสูงใหญ่สง่างามแต่กินหญ้าเป็นอาหาร” หมาจิ้งจอกวิ่งออกมาบอกกับหมาป่าเพื่อนของมันซึ่งอยู่ในวัยไล่ๆ กัน

“รูปร่างหน้าตามันเป็นอย่างไรละ” หมาป่าซัก

“บอกไม่ถูกหรอก เจ้าตามข้าไปดูเอาเองดีกว่า”

เมื่อหมาจิ้งจอกพาเพื่อนของมันมาพบกับม้า ตอนแรกม้าตกใจจะวิ่งหนี แต่เมื่อได้ยินเสียงเรียกจึงหยุดยืนร้องรออยู่เพื่อดูท่าที

“ท่านมีชื่อเรียกเผ่าพันธุ์ว่าอย่างไร” หมาจิ้งจอกเอ่ยถาม “ช่วยบอกให้เรารู้หน่อยเถอะ”

ม้าส่ายขี้มเพราะเมื่อได้ยินคำถามก็รู้ว่าทั้งสองยังไม่ค่อยเฉลียวฉลาดนัก “ชื่อของข้านะรี มาดูใกล้ๆ เท่านั้นซิ ข้าจะทำให้แกได้สัมผัสชื่อของข้าไว้ตรงนี้ไง”

เมื่อเห็นม้ายกเท้าขึ้น หมาจิ้งจอกเกรงอันตรายจึงหันไปกล่าวกับหมาป่าผู้เป็นสหายว่า “ฉันยังไม่ได้เข้าโรงเรียนเลย เธออ่านหนังสือเก่งไม่ใช่หรือ ลองเข้าไปอ่านหน่อยซิ”

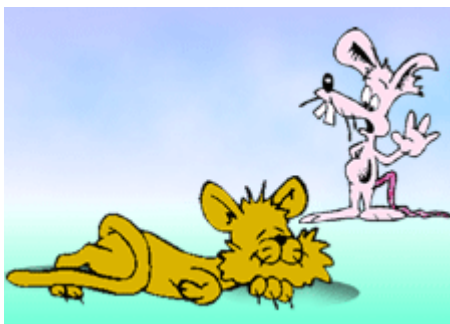
“อ้อ ได้เลย ฉันจะสอบได้ที่ 1 เป็นประจำเชียวนะ” หมาป่ากล่าวอย่างภาคภูมิใจ เดินยัดไหล่ชูคอเข้าไปอย่างสง่างาม แต่ทันใดนั้นมันก็ถูกม้าใช้เท้าถีบเข้าใส่อย่างแรงแล้ววิ่งหนีไป

“เพื่อนเอ๋ย” หมาจิ้งจอกเข้ามาดูอาการหมาป่าผู้โชคร้าย “คราวหลังก็ระมัดระวังตัวให้มากกว่านี้หน่อยนะ”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า

"คนฉลาดอาจยอมทำตัวเป็นผู้โง่เขลาในบางสถานการณ์ แต่คนโง่มักคิดว่าฉลาดตลอดเวลา"

:: แมวกับหนู ::



แมวขรตัวหนึ่งไร้เรี่ยวแรงที่จะจับหนู มันพยายามหาอุบายล่อให้หนูเข้ามาใกล้ๆ จะได้จับกินโดยง่าย ด้วยการเก็บอุ้งเล็บที่เท้าทั้งสี่เอาไว้อย่างมิดชิด นอนแนบตัวอยู่กับพื้นเหมือนซากกระต่ายที่ตายแล้ว

"มาดูกระต่ายตัวนี้ซิ" หนูตัวหนึ่งแก้มก่กล่าวกับเพื่อนๆ ของมันด้วยเสียงอันดัง "ตายได้เลยว่าเมื่อเราเข้าไปใกล้ มันจะไม่ยอมนอนเฉยเหมือนที่กำลังเป็นอยู่ในเวลานี้"

* นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ผู้มีสติปัญญาและความรอบคอบย่อมไม่หลงในอุบายของศัตรู"

:: ม้ากับกวาง ::



ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว สัตว์ทั้งหลายต่างมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างอิสระเสรี ส่วนมนุษย์นั้นยังอาศัยอยู่ตามถ้ำ เพราะไม่รู้วิธีการเลี้ยงสัตว์และเพาะปลูกเหมือนในปัจจุบัน อยู่มาวันหนึ่งพวกกวางและม้าเกิดห่มเถียงกัน โดยต่างอ้างว่าพวกตนเป็นผู้ครอบครองกรรมสิทธิ์ทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่และเขียวชอุ่ม ในที่สุดถึงขั้นต่อสู้กัน ม้าสู้ไม่ได้เพราะมีกำลังน้อยกว่า จึงเดินทางมาขอให้พวกมนุษย์ช่วยไปสังหารพวกกวาง เพื่อหวังครอบครองทุ่งหญ้าตามลำพัง "เรื่องนั้นไม่ยากหรอก ข้าจะช่วยเจ้าเอง" มนุษย์รับอาสา "แต่พวกเจ้าต้องยอมให้ข้าบังเหียนร้อยจุมก ขอมให้นำอานวางไว้บนหลังแล้วให้พวกเราขี่ไปจัดการกับศัตรูของเจ้า" ม้าตกลงตามข้อเสนอ เมื่อมนุษย์ขี่ม้าไล่กวตลกวางจนทันและสังหารเพื่อนำเนื้อมาเป็นอาหารได้แล้ว ม้าจึงขอให้มนุษย์ปลดบังเหียนและถอดอานออก แต่มนุษย์กลับนำม้าไปขังไว้ในคอกและเลี้ยงไว้เป็นสัตว์พาหนะรวมทั้งใช้งานต่าง ๆ เพื่อแบ่งเบาภาระนับแต่นั้นมา

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "การคิดร้ายอาฆาตพยาบาทต่อผู้อื่น ตนเองก็ย่อมได้รับผลนั้นเช่นกัน"

:: ราชสีห์ หมาป่าและหมาจิ้งจอก ::



ในป่าแห่งหนึ่ง มีสัตว์ที่ยึดอาชีพหมอคอยอยู่สองตัว คือหมาป่ากับหมาจิ้งจอก ทั้งสองเป็นคู่แข่งและคอยชิงดีชิงเด่นกันอยู่เสมอ วันหนึ่งเมื่อราชสีห์ผู้เป็นเจ้าของป่าล้มป่วย จึงประกาศให้หมามาทำการรักษา หมอหมาป่ารีบเดินทางมาที่ถ้ำของราชสีห์ ขณะทำการรักษาก็หาเรื่องใส่ความหมาจิ้งจอกซึ่งเป็นคู่แข่งของตนทันที "ข้าเกือบจะได้ได้มารักษาท่านเจ้าป่าอยู่แล้ว เพราะเจ้าหมาจิ้งจอกบอกว่าอาการของท่านถึงรักษาไปก็ไม่หายมีแต่ตายกับตาย และแม้ผู้ใดสามารถรักษาหายก็คงไม่มีทางได้เงินหรือรางวัลตอบแทนใดๆ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญเพราะมันเป็นหน้าที่ของหมออย่างข้า"

ราชสีห์รู้สึกโกรธมาก รีบสั่งให้บริวารของตนไปคุมตัวหมาจิ้งจอกมาสอบสวนทันที หมอจิ้งจอกเมื่อรู้ว่าถูกหมาป่าใส่ความ จึงคิดหาหนทางเอาตัวรอด ในที่สุดก็คิดหาวิธีแก้สถานการณ์ได้สำเร็จ เมื่อมาถึงถ้ำราชสีห์ ซึ่งเป็นเวลาที่หมาป่ากลับไปแล้ว หมอจิ้งจอกจึงรีบเข้าไปกระซิบที่หูของเจ้าป่า "ที่หมาป่าพูดมาทั้งหมดนั้นท่านเจ้าป่าอย่าเชื่อเป็นอันขาด เพราะมันเกรงว่าข้าจะบอกสูตรยาวิเศษแก่ท่านจึงพยายามวางแผนให้ข้าถูกท่านสังหาร" "สูตรยาที่เจ้าว่านั่นคืออะไร แล้วจะสามารถรักษาโรคของข้าให้หายได้แน่หรือ" ราชสีห์ซักอย่างสนใจ "ได้ซิท่าน เพียงแต่ต้องใช้หัวใจของหมาป่าเป็นเครื่องปรุงเท่านั้น ที่ข้าไม่รีบร้อนเดินทางมาทำการรักษาให้ท่านก็เพราะเสียเวลาไปเสาะหาหัวใจจากศพหมาป่าตัวอื่นๆ ที่แก่ตายตามธรรมชาติ เนื่องจากเกรงว่าหมอหมาป่าเพื่อนของข้าจะต้องเดือดร้อน" ราชสีห์เชื่อคำพูดของหมอจิ้งจอก จึงสั่งให้บริวารสังหารหมอหมาป่าเพื่อเอาหัวใจมาปรุงยา

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า " เมื่อคิดร้ายต่อผู้อื่นย่อมถูกเขาคิดร้ายตอบแทนเช่นกัน "

:: ลูกหมูกับฝูงแกะ ::



ลูกหมูตัวหนึ่งหลงเข้าไปอยู่ในฝูงแกะและหลบซ่อนอยู่ที่นั่นเรื่อยมา วันหนึ่งเมื่อคนเลี้ยงแกะมาพบเข้าจึงพยายามไล่จับ ลูกหมูร้องเสียงหลงวิ่งหนีไปรอบ ๆ คอก “เจ้าจะวิ่งให้เหนื่อยและส่งเสียงร้องให้หนวกหูทำไม” แกะตัวหนึ่งกล่าวต่าหนิ “ทุกครั้งพวกข้าก็ยื่นให้มนุษย์จับแต่โดยดี” “มันต่างสถานการณ์กันนี่เพื่อน มนุษย์จับพวกเจ้าไปตัดขน ส่วนข้าถูกจับไปเชือด” ลูกหมูตอบพร้อมกับส่งเสียงร้องและพยายามวิ่งหนีสุดฝีเท้า

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "เราไม่ควรใช้ความคิดเห็นของตนเองเป็นเครื่องตัดสินหรือประเมนผู้อื่น"

๗ : มดกับตั๊กแตน ::



ตั๊กแตนเจ้าสำราญตัวหนึ่งนิสัยเกียจคร้านชอบความสะดวกสบาย ตลอดช่วงฤดูร้อนที่สัตว์อื่นๆพากันหาอาหารไปเก็บสะสมไว้ในรัง มันมัวแต่ร้องรำทำเพลงสนุกสนานไปวันๆ ครั้นถึงฤดูหนาวหิมะตกหนัก ตั๊กแตนไม่สามารถหาอาหารกินได้ อดอยู่หลายวันจนในที่สุดต้องชมซานมาเคาะประตูวังของมดที่เคยรู้จัก

"ได้โปรดเปิดเพื่อน ขออาหารให้ฉันประทังชีวิตสักหน่อยเมื่อพ้นฤดูหนาวอันแสนทารุณนี้แล้ว ฉันสัญญาว่าจะหามาใช้คืนเป็นเท่าตัว" ตั๊กแตนพยายามวิงวอน

"อ้าว.....ก็เมื่อตอนฤดูร้อนที่ใครๆ เขาพากันทำมาหากินตัวเป็นเกลียว เจ้ามัวทำอะไรอยู่" มดย้อนถาม

"ฉันไม่ได้อยู่เปล่าๆ หรอกนะ แต่ได้ร้องรำทำเพลงตลอดเวลา เมื่อตอนที่เธอและเพื่อนๆ ขนอาหารผ่านมาก็ได้ยินมิใช่หรือ"

"ได้ยินซิ....ในเมื่อเจ้ามัวแต่ร้องเพลงตลอดฤดูร้อน เมื่อถึงฤดูหนาวก็งัดตัวรำให้สนุกเถิด กล่าวจบมดก็ปิดประตูทันที"

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ผู้ที่ปล่อยวันเวลาให้ผ่านไปอย่างไรค่า ชีวิตย่อมพบเพียงความว่างเปล่า"

:: กระต่ายกับไก่ป่า ::



กระต่ายตัวหนึ่งออกมาหากินกลางทุ่ง ครั้นได้ยินเสียงสุนัขล่าเนื้อของนายพรานกรีบวิ่งหนีหาทางกลับไปยังโพรงของตน แต่สุนัขล่าเนื้อมีหลายตัวจึงช่วยกันต้อนหน้าต้อนหลัง กว่ากระต่ายจะหลุดรอดมาถึงที่อยู่ของตัวเองได้ก็สะบักสบอม ไก่ป่าตัวหนึ่งเห็นดังนั้นจึงกล่าวเยาะเย้ยว่า “อ้าว..พ่อนักวิ่งลมกรด ทำไมวันนี้ถึงได้ตกอยู่ในสภาพน่าทุเรศนักล่ะ” “ก็เหมือนกับวันก่อน ที่เจ้าหนีเหยี่ยวจนเอาชีวิตแทบไม่รอดนั่นแหละ” โคนกระต่ายซ่อนเข้าแบบนี้ ไก่ป่าก็ต้องเียวไปทันที

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "คนส่วนมากมักมองเห็นข้อบกพร่องและความผิดพลาดของผู้อื่น แต่มักจะลืมในส่วนของตนเอง"

:: แม่ปูกับลูกปู ::



วันหนึ่งเมื่อถึงเวลาน้ำลงจวด ปูสองตัวแม่ลูกพากันขึ้นจากรูไต่ลงไปหาอาหารตามชายเลน ลูกปูเดินนำหน้าแม่ปูเดินตามหลัง ครั้นสังเกตเห็นว่าลูกของตนเดินคดเคี้ยวไม่ตรงทางแม่ปูจึงเอ่ยขึ้นว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงเดินคดไปคดมาไม่เป็นระเบียบอย่างนั้นเล่า เดินให้ตรง ๆ ซิ จะได้ไปหากินเร็ว ๆ มัวแต่เดินซัดเซไปมาอยู่อย่างนี้ เดี่ยวน้ำขึ้นก็จะไม่ทันการ” ลูกปูได้ยินดังนั้นจึงตอบกลับมว่า “แม่จ๋า แม่ช่วยเดินให้หนูดูเป็นตัวอย่างก่อนซิ หนูจะได้เดินตาม” แม่ปูไม่สามารถเดินตรงอย่างที่พูดได้ ด้วยวิสัยปูดมเดินคดไปคดมาเป็นธรรมชาติ แต่แม่นูนั้นมิได้รู้สึกตัวเอง

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ตัวอย่างย่อมเป็นครูที่ดี การจะสั่งสอนผู้อื่นในเรื่องใดเราต้องมีความรู้ในเรื่องนั้นอย่างแท้จริง"

:: หมาป่ากับคนเลี้ยงแกะ ::



คนเลี้ยงแกะเห็นหมาป่าตัวหนึ่งมาป้วนเปี้ยนอยู่แถวๆ ท่งหญ้าที่ตนนำแกะมาเลี้ยง จึงคอยระวังเพราะเกรงหมาป่าจะแอบมาขโมยจับแกะไปกิน แต่หมาป่ากลับมีท่าที่เป็นมิตรหมอบนอนดูฝูงแกะอย่างสงบ ไม่ได้แสดงอาการปรีชาว่ามีความประสงค์ร้ายต่อแกะในฝูงแต่อย่างใด เมื่อเวลาผ่านไปหลาย วันคนเลี้ยงแกะเข้าใจว่ามันเป็นหมาป่าจริงๆ ไม่มีอันตรายอะไรทำให้คลายความระแวงระวัง จนวันหนึ่งเกิดมีความจำเป็นต้องเข้าไปธุระในเมืองจึงฝากหมาป่าให้ช่วยดูแลแกะของตน

ครั้งกลับมาเห็นแกะหลายตัวถูกหมาป่ากัดตาย คนเลี้ยงแกะได้แต่รำพึงรำพันกับตนเอง “เรานี้โง่แท้ๆ ที่วางใจให้หมาป่าเฝ้าแกะ ให้แมวคอยดูปลาอย่าง สมน้ำหนำนักเชียว”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ผู้ใดไว้วางใจหรือคบหากับศัตรูคนพาลในไม่ช้าย่อมพบกับความพินาศ"

:: สุนัขกับหนั้ว ::



สุนัขหิวโซฝูงหนึ่งเห็นคนฆ่าวัวนำหนั้วไปทิ้งลงไปในสระน้ำที่มีน้ำอยู่เต็ม พวกมันไม่สามารถนำหนั้วขึ้นมากินได้จึงปรึกษากันหาหนทางว่าจะทำอย่างไรดี ในที่สุดก็เห็นพ้องต้องกันว่าควรกินน้ำในสระให้แห้งก็จะสามารถลงไปเอาหนั้วขึ้นมาได้ แต่สุนัขทั้งฝูงช่วยกันกินน้ำจนท้องแตกตายน้ำก็ยังไม่หมดสระ

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "การกระทำในสิ่งที่เกินกำลังความสามารถของคนย่อมเกิดโทษและพบกับความพินาศ"

:: กระต่ายกับหมาไล่เนื้อ ::



หมาไล่เนื้อตัวหนึ่งเห็นกระต่ายป่าอยู่ในพุ่มไม้จึงส่งเสียงเห่ากรรโชก กระต่ายตกใจวิ่งผลุนผลันหนีไปต่อหน้า หมาไล่เนื้อพยายามวิ่งไล่กวาด ตอนแรกวิ่งใกล้ในระยะกระชั้นชิด แต่ในที่สุดกระต่ายป่าก็ทิ้งหางออกไปทุกที ๆ จนหายลับตา “น่าขยหน้าเหลือเกิน” แพะตัวหนึ่งในฝูงที่เห็นเหตุการณ์กล่าวเยาะเย้ย “กระต่ายตัวเล็กนิดเดียว แต่เจ้าก็วิ่งไล่กวาดไม่ทัน” “เอาไว้ถึงตาเจ้าบ้างในวันหนึ่งวันใดข้างหน้า”หมาไล่เนื้อกล่าวตอบ เมื่อตอนที่ถูกไล่ล่าจากหมาป่า เจ้าจะรู้ว่าการวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอดจะทำให้เร็วกว่าวิ่งไล่จับเหยื่อเพื่อกินเป็นอาหาร

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ในสถานการณ์ต่างกัน ผลงานและการกระทำย่อมแตกต่างกันแม้จะเป็นบุคคลเดียวกัน"

:: เมียราชสีห์ ::



เมื่อบรรดาเมียของสัตว์ทั้งหลายในป่ามาชุมนุมกัน ต่างก็นำเรื่องสรรพเพรหะมาคุยกันอย่างออกรส จนเมื่อมีการคุยประกวดประชันกันว่าในบรรดาเมียของสัตว์ทุกชนิดในป่าแห่งนี้ ใครสามารถออกลูกครอกหนึ่งได้มากที่สุด สัตว์ทั้งหลายต่างคุยโอ้อวดตนว่าสามารถออกลูกได้ครั้งละมากเท่านั้นเท่านี้ แต่เมียราชสีห์กล่าวเสียงขรึมเมื่อได้รับคำถามโดยตอบเพียงสั้น ๆ ว่า "ข้าออกลูกได้ครั้งละตัวเดียวเท่านั้น แต่มันเป็นลูกราชสีห์นะ"

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "คุณภาพย่อมดีกว่าปริมาณ"

:: เขากวางกับขากวาง ::



กวางป่าตัวหนึ่งเดินเสาะหาน้ำดื่มน้ำวันที่อยู่บ่อกลางฤดูร้อนครั้งหนึ่งพบลำธารใสสะอาดแห่งหนึ่งจึงลงไปดื่มน้ำอย่างหิวกระหาย เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นเงาของตนในน้ำก็รู้สึกภาคภูมิใจ “โอ...เราช่างเป็นกวางที่มีเขาสวยงามอะไรเชื่อนี้ คุณค่าของมันเปรียบประดุจมงกุฎบนพระเศียรของพระราชาเลยทีเดียว ผิดกับขาอันเรียวยาวของข้า ช่างหาความงามอะไรไม่ได้เลย” ทันใดนั้นเสียงสุนัขล่าเนื้อก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงลูกธนูที่นายพรานยิงออกมาจากหน้าไม้ กวางตกใจกระโจนขึ้นจากลำธารแล้ววิ่งอย่างสุดชีวิต แต่ขณะวิ่งผ่านพุ่มไม้เขาสวยงามของมันได้ไปเกี่ยวติดกับกิ่งไม้ดกอย่างใดก็ไม่หลุด

“ข้าช่างโง่เขลาเหลือเกิน” กวางรำพึงกับตัวเอง “หลงดูแคลนสิ่งที่มีคุณประโยชน์ซึ่งช่วยให้รอดพ้นจากลูกศรอันแหลมคม แต่กลับไปยกย่องชื่นชมสิ่งอันเป็นโทษแก่ตนเอง ที่นายพรานออกตามล่าเรานั้นก็เพราะต้องการเนื้อและเขาสวยงามนี่มิใช่หรือ” ด้วยเหตุนี้ เมื่อนายพรานตามมาทันจึงสามารถจับกวางได้อย่างง่ายดาย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "อย่าหลงใหลในความสวยงาม แต่จงให้ความสำคัญกับสิ่งที่มีประโยชน์และคุณค่า"

:: หนูนากับหนูเมือง ::



หนูนากับหนูเมืองเป็นเพื่อนรักกัน วันหนึ่งหนูเมืองเดินทางไปเยี่ยมหนูนาคำเชิญ บ้านของหนูนาคู่ในโพรงดินที่มีดและคืบแคบหนูนานำอาหารอย่างดีที่สะสมไว้มาเลี้ยงหนูเมืองมีทั้งข้าวโพด ถั่ว เศษเนื้อและผลไม้ "กินตามสบายเลยเพื่อน รู้ไหมว่าเราดีใจแค่ไหนที่เพื่อนอุตสาหะเดินทางมาเยี่ยมเยียน" หนูนากล่าวอย่างกันเอง แต่หนูเมืองมีท่าทางไม่ค่อยมีความสุขเท่าใดนัก "เราไม่เข้าใจเลย" หนูเมืองกล่าวเสียงน้อย ๆ "ว่าทำไมเพื่อนถึงต้องมาทนอุดอู้อยู่ในรูแคบ ๆ และกินอาหารที่ไม่มีรสชาติเช่นนี้คะฤหสตร์หลังใหญ่ในตัวเมืองที่ฉันอาศัยอยู่มีทั้งอาหารสด อาหารคาว ขนมมมเนยสารพัดอย่าง เพื่อนหนิความทุกข์ยากไปอยู่ด้วยกันดีกว่า"

หนูนาคิดอยากจะมีชีวิตที่สุขสบายอย่างหนูเมืองจึงตกลงจะไปอยู่กับเพื่อนรักในคะฤหสตร์หลังใหญ่ เมื่อเดินทางมาถึงหนูเมืองรีบพาหนูนาคู่เข้าไปในห้องครัวทันที หนูนารู้สึกตื่นเต้นเพราะเครื่องประดับตกแต่งทุกชิ้นเป็นของที่มีราคาแพงและสวยงาม อาหารที่คนรับใช้ของเศรษฐีจัดไว้ล้วนแต่ของดี ๆ ที่หากินได้ยากในท้องถิ่นชนบท ไม่ว่าจะเป็นหมูเห็ดเป็ดไก่หรือขนมมมเนย หนูนากับหนูเมืองได้ขึ้นไปบนโต๊ะและชิมอาหารทุกจานอย่างเอร็ดอร่อย แต่ทันใดนั้นประตูห้องครัวก็เปิดออก เศรษฐีเจ้าของคะฤหสตร์พร้อมทั้งลูก ๆ กลับมาจากไปธุระข้างนอก เมื่อเห็นหนูทั้งสองตัว เศรษฐีรีบตะโกนให้คนรับใช้รวมทั้งเจ้าแมวหาวนึ่งคุมเชิงอยู่ปากประตู เมื่อเศรษฐีเจ้าของคะฤหสตร์พร้อมลูก ๆ กินอาหารบนโต๊ะกันอิ่มแล้วและออกไปจากห้องครัว หนูเมืองจึงหันมากล่าวชวนหนูนาคู่ "เราออกไปกินเศษอาหารที่ตกอยู่บนโต๊ะและตามพื้นกันดีกว่า ตอนนี้เจ้าแมวเหมียวคงไปหาที่นอนของมันแล้ว" แต่หนูนาคู่ได้รับเก็บข้าวของแล้วเดินทางกลับท้องทุ่งอันเป็นที่อยู่เดิมของตนทันที

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "แม้ต้องอยู่อย่างยากไร้ทุกขทนต์แต่ปลอดภัยย่อมดีกว่าการอยู่อย่างสะดวกสบายแต่เต็มไปด้วยภัยอันตราย"

:: กากับนกยูง ::



กาตัวหนึ่งรู้สึกไม่พอใจที่ตนเองเกิดมามีขนสีดำทำให้ร่างของมันไร้ความงดงามเมื่อรู้ว่าทุกวันนี้นกยูงจะไขนออกทั้งมันจึงไปเก็บมาแซมขนของตนเพื่อน ๆ ของการู้สึกแปลกใจจึงพากันสอบถามด้วยความสงสัย

“เจ้าจะเลิกเป็นกาแล้วหรือ” เพื่อนที่สนิทที่สุดของมันเอ่ยถาม

“ใช่.. ใครจะอยากเป็นนกที่ด้อยต่ำไร้ขนอันสวยงามอย่างพวกเจ้า” คำตอบของกาทำให้เพื่อนๆ ของมันไม่พอใจ ขับไล่ออกจากฝูง แทนที่จะสำนึกตัวเจ้ากากลับทะนงตนคิดว่าเวลานี้ขนของมันสวยงามเทียบเท่ากับพวกนกยูงจึงไปปะปนอยู่ในฝูง นกยูงเห็นความไม่เจียมตัวของกา จึงต่างก็พากันหัวเราะเยาะและรุมจิกตีด้วยความมั่นใจที่กาคิดจะเทียบชั้นกับพวกตน “ไปให้พ้นนะเจ้านกอัปถัมภ์” “นกยูงพากันขับไล่ กาพาร่างอันสะบักสบบมกลับไปอยู่ที่ฝูงของตนแต่ก็ไม่มีใครยอมคบหาสมาคมด้วย มันอยู่ในฝูงกาที่ไม่ได้ ไปอยู่ในฝูงนกยูงก็ถูกรังเกียจ สุดท้ายจึงต้องไปอยู่ลำพังเพียงตัวเดียว

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "จงพอใจในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่ และการไปฉกฉวยเอาผลงานความดีงามของผู้อื่นมาเป็นของตนนั้น สุดท้ายเมื่อความจริงปรากฏออกมาย่อมไม่มีใครเชื่อถือหรือยอมคบหาสมาคมด้วย"

:: กากับหงส์ ::



กาดัวหนึ่งอยากจะให้มันตัวเองขาวสวยเหมือนกับหงส์ มันเข้าใจว่าคงเพราะหงส์ซึ่งอาศัยอยู่ใกล้น้ำ ได้อาบน้ำบ่อยๆ จึงทำให้มันขาวสะอาด ด้วยเหตุนี้กาดัวจึงทิ้ง เทวสถานอันเป็นที่อยู่อาศัยและแหล่งอาหารที่แสนอุดมสมบูรณ์ ย้ายไปอยู่ริมสระ พยายามลงอาบและใช้ขนอยู่เป็นนิตย์ แต่ขนของกาก็มิได้ขาวสะอาดขึ้น ยังคงดำสนิทอยู่เช่นเดิม อีกทั้งยังต้องอดอาหารที่เคยได้กินอย่างสมบูรณ์ ในไม่ช้ากาก็ถึงแก่ความตาย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "จงพอใจในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่ การเปลี่ยนแปลงวิสัยของตนเป็นสิ่งที่เหลือจะทำได้"

:: ลมกับพระอาทิตย์ ::



ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ลมกับพระอาทิตย์ได้เถียงกันว่าใครจะมีอำนาจเหนือกว่ากัน ในที่สุดได้ตกลงกันว่าใครสามารถทำให้คนเดินทางถอดเสื้อคลุมออกจากร่างได้จะเป็นผู้ชนะ ลมขอทดลองก่อนโดยการพัดด้วยความเร็วอ่อนๆ จนค่อยๆ หนักขึ้นทุกทีๆ แต่คนเดินทางกลับยิ่งกระชับเสื้อคลุมของตนไว้แน่น ส่วนพระอาทิตย์นั้นใช้วิธีฉายแสงอ่อนๆ ขับไล่ความหนาวเย็น เมื่อแสงเริ่มทวีความร้อนแรงมากขึ้นๆ คนเดินทางจึงถอดเสื้อคลุมของตนออก

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "แม้จะต่างมีอำนาจ แต่ผู้ที่รู้จักวิธีการชักชวนโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น ย่อมประสบความสำเร็จมากกว่าการบังคับข่มขู่"

:: เด็กกับกบ ::



เด็กๆ หลายคนพากันไปเที่ยวเล่นริมสระ ต่างช่วยกันเอาก้อนหินขว้างปาจนกบตายไปหลายตัวด้วยความลึกลับคณเอง เนื่องจากน้ำในสระนั้นตื้นและขอบสระอยู่สูงพวกกบไม่มีโอกาสหลบหนีได้ กบใจกล้าตัวหนึ่งได้ตะโกนบอกกับพวกเด็กๆ ว่า “จงหยุดการกระทำอันไร้เหตุผลของพวกเจ้าเสียเถิด ก่อนที่พวกข้าจะต้องบาดเจ็บล้มตายมากไปกว่านี้”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "การใช้อำนาจของเราตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสม ข่มสร้าง ความทุกข์ร้อนให้แก่ผู้อื่น"

:: แพะสองตัว ::



ในท้องทุ่งแห่งหนึ่งมีแพะสองฝูงหากินอยู่คนละฟากลำธาร บ่ายวันหนึ่งแพะซึ่งเป็นหัวหน้าฝูงของทั้งสองฝ่ายเดินมาที่สะพาน ด้วยต่างฝ่ายต่างต้องการข้ามลำธารไปอีกฟากหนึ่ง “เจ้าจงหลีกไปให้พ้นจากสะพาน” แพะหัวหน้าฝูงที่อยู่ด้านตะวันออกส่งเสียงทวาด “ไว้ให้ข้าเดินผ่านไปก่อนแล้วเจ้าค่อยข้าม”

“เจ้าต่างหากที่ควรหลีกทางให้ข้าข้ามไปก่อน” แพะหัวหน้าฝูงที่อยู่ฝั่งตะวันตกไม่ยอมแพ้ เมื่อตกลงกันไม่ได้ แพะทั้งสองตัวก็ก้าวเดินตามความยาวของแผ่นไม้มาพบกันกลางสะพาน แล้วกระโจนเข้าใส่กันด้วยต่างคิดว่าตนเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ทันใดนั้นสะพานไม้เก่าๆ ก็หักพังลง แพะผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองจึงต้องร่วงลงไปลอยคออยู่ในลำธาร

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "คนโง่เขลามักหลงอยู่ในอำนาจความยิ่งใหญ่ของตน โดยหารู้ไม่ว่านั่นคือหนทางนำไปสู่ความพินาศ"

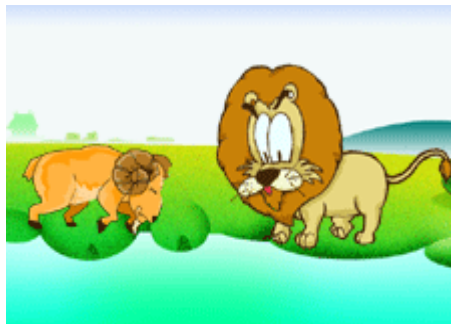
:: ปลาใหญ่กับปลาเล็ก ::



ชาวประมงคนหนึ่งทอดแหได้ปลามากมายหลายตัว ปลาตัวเล็กๆ หลุดออกจากช่องแหไปหมด ส่วนปลาตัวใหญ่ติดร่างแหไม่อาจหลบหนีได้แม้พยายามดิ้นรนอย่างสุดกำลัง ชาวประมงจึงจับใส่ข้องได้ทุกตัว

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ความรู้อันอาจยศศักดิ์ แม้ไม่โดดเด่นแต่กลับช่วยให้เรารอดปลอดภัย"

:: สิงโตกับแพะ ::



ฤดูร้อนวันหนึ่งแดดร้อนจัด สัตว์ทั้งหลายต่างรู้สึกระหายน้ำจนทรมานทราย สิงโตกับแพะเดินมาพบแอ่งน้ำพร้อมกัน แต่เนื่องจากมีน้ำหลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย ทั้งสองจึงตกลงกันไม่ได้ว่าใครจะเป็นผู้ได้กินน้ำก่อน ในที่สุดได้เกิดการทะเลาะวิวาทต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย และต่างก็บาดเจ็บนอนหมอบอย่างหมดแรงด้วยกันทั้งสองฝ่าย บรรดาฝูงแร้งที่บินอยู่บนฟ้าซึ่งเฝ้าดูเหตุการณ์มาตั้งแต่เริ่มบินจวดเฉวียนรอรเวลาลงมากินเหยื่อ

“เรามาแบ่งน้ำในแอ่งกันคนละครึ่งดีกว่า” สิงโตเอ่ยชวน “เพราะถึงแม้จะได้กินกันคนละครึ่งละหน่อย แต่ก็ยังดีกว่าต้องอดน้ำตายกลายเป็นเหยื่อของแร้งทั้งคู่”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "แม้ได้ผลประโยชน์เพียงน้อยนิด ดีกว่าต้องสูญเสียอย่างใหญ่หลวง"

:: หมาป่ากับหมาจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ::



หมาป่ากับหมาจิ้งจอกเป็นเพื่อนอาศัยอยู่ในป่าเดียวกัน วันหนึ่งหมาจิ้งจอกสงสัยว่าเพราะเหตุใดหมาป่าไม่ค่อยออกมาหาอาหารเหมือนที่เคยปฏิบัติ จึงเดินทางมาถึงถ้ำอันเป็นที่อยู่ของหมาป่าเพื่อสืบหาความจริง “เพื่อนเอ๋ย นี่ข้าเอง..ออกมาคุยกันหน่อยได้ไหม” หมาจิ้งจอกตะโกนเรียกที่หน้าถ้ำ “เจ้าจิ้งจอกเหรือ ขอโทษทีตอนนี้ข้าออกไปไหนไม่ได้เพราะกำลังป่วยหนัก นอนชมมาหลายวันแล้ว” หมาป่าต้องโกหกเพราะไม่ไว้ใจหมาจิ้งจอกและไม่อยากให้มาข่มขำในถ้ำของตน “โอ..อย่างนั้นเหรือ” หมาจิ้งจอกแสดงถึงความหวังไข “ข้าขอเข้าไปเยี่ยมหน่อยนะ” “อย่าเลย.....เดี๋ยวจะติดโรคจากข้าซะเปล่า ๆ” แต่หมาจิ้งจอกไม่ฟังคำเตือนของหมาป่าเพราะคิดว่าจะมีอะไรแอบแฝงอยู่แน่ ครั้นถื่อวิสาสะเดินเข้าไปในถ้ำจึงรู้ว่าสาเหตุที่หมาป่าไม่ต้องออกไปหาอาหารบ่อย ๆ เพราะได้สะสมเสบียงเอาไว้มากมายนั่นเอง ด้วยความโลภและเจ้าเล่ห์ หมาจิ้งจอกอยากได้อาหารของหมาป่าจึงออกอุบายว่าจะไปตามหมอมารักษา แต่ความจริงมันไปหาคนเลี้ยงแกะซึ่งเป็นศัตรูตัวฉกาจของหมาป่า “เมื่อสักครู่นี้ข้าเห็นหมาป่านอนหลับอยู่ในถ้ำ หากไม่รีบฉวยโอกาสสังหารมัน เมื่อตื่นขึ้นมาหมาป่าซึ่งกำลังหิวโหยคงจะแอบมาขโมยแกะของท่านไปกินแน่” หมาจิ้งจอกยุยง เมื่อคนเลี้ยงแกะสังหารหมาป่าแล้ว หมาจิ้งจอกได้ถือโอกาสครอบครองเสบียงอาหารในถ้ำที่หมาป่าสะสมเอาไว้ ทำให้มันมีความสุขเป็นอย่างมาก แต่หลังจากนั้นไม่นานคนเลี้ยงแกะคิดหากระแวงเกรงหมาจิ้งจอกจะแอบมาขโมยแกะของตนไปกินเช่นเดียวกับหมาป่า จึงย้อนกลับมาที่ถ้ำและสังหารหมาจิ้งจอกเพื่อเป็นการตัดไฟเสียแต่ต้นลม

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ผู้คิดร้ายต่อผู้อื่นย่อมได้รับผลร้ายตอบแทนเช่นเดียวกัน"

:: เงานงลา ::



ชายหนุ่มคนหนึ่งเช่าลาขี่เดินทางจากนครเอเธนส์ไปยังเมืองเมการา ระหว่างทางเมื่อถึงเวลาเที่ยงแดดร้อนจัดเพราะเป็นช่วงฤดูร้อนชายหนุ่มจึงให้ลาหยุดพักแล้วลงไปนั่งหลบความร้อนใต้ร่มเงาของลา ผู้เป็นเจ้าของไม่ยอมเพราะถือว่าชายหนุ่มเช่าแต่ลาไม่ได้เช่าเงาของลาคด้วย

“ข้าจ่ายค่าเช่าแล้ว ย่อมมีสิทธิ์ในเงาของมันด้วย” ชายหนุ่มพยายามชี้แจง แต่เจ้าของลาไม่ยอมรับฟัง จนทั้งสองเกิดการโต้เถียงทะเลาะวิวาทถึงขั้นชกต่อยกัน พักใหญ่ทั้งสองฝ่ายต่างหมดเรี่ยวแรงล้มตัวลงนอน มองหาลา แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของมัน เพราะลาเคล็ดหนีไปขณะที่ทั้งสองกำลังต่อสู้กัน นับแต่นั้นไปชายหนุ่มจะต้องใช้เท้าเดินไปยังจุดหมาย ส่วนเจ้าของลาก็คงต้องหาซื้อลาตัวใหม่มาใช้งาน

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "หากไม่รู้จักอะลุ่มอล่วยเพราะต่างเห็นแก่ผลประโยชน์เล็กๆ น้อยๆ อาจนำไปสู่การสูญเสียอย่างใหญ่หลวง"

:: หม่าจิ้งจอกกับนกกระสา ::



หม่าจิ้งจอกตัวหนึ่งมีนิสัยชอบกลั่นแกล้งผู้อื่น เห็นความเดือดร้อนของเพื่อนเป็นเรื่องสนุกสนาน วันหนึ่งเมื่อเชณนกกระสาผู้เป็นสหายมากินอาหารที่บ้านของตน หม่าจิ้งจอกได้นำชุปใส่จานกันดินมาเลี้ยงแขก นกกระสาจะมีจะยอปากเรียวแหลมจึงกินไม่ถนัดได้แต่จิก ๆ พอเป็นพิธี “ทำไมเพื่อนถึงกินน้อยนัก หรือว่าอาหารของเราไม่ค่อยอร่อย” หม่าจิ้งจอกแกล้งถามแล้วก้มหน้าก้มตาเลียชุปในจานอย่างตั้งอกตั้งใจ “อร่อยมาก..อร่อยจริง ๆ..” นกกระสาพยายามข่มความโกรธ “เพื่อตอบแทนความมีน้ำใจของเพื่อน วันพรุ่งนี้เราจะขอเป็นฝ่ายเลี้ยงอาหารเจ้าบ้าง” “ดีทีเดียว ฉันจะรีบไปแต่เช้า” หม่าจิ้งจอกรีบปาก

วันรุ่งขึ้น เมื่อมาถึงบ้านของนกกระสา หม่าจิ้งจอกก็ได้แต่นั่งมองทำตาปริบ ๆ เพราะนกกระसानำคนโททรงสูงคอคอดใส่อาหาร เนื่องจากมีจะยอปากเรียวแหลม นกกระสาจึงกินอาหารในคนโทได้อย่างสะดวกหม่าจิ้งจอกเริ่มสำนึกตัวได้ว่า ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะมันเคยกลั่นแกล้งผู้อื่นเอาไว้ คราวนี้โดนกับตัวเองเข้าบ้างจึงรู้ว่าความจริงมันไม่ใช่เรื่องสนุกอะไรเลย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "กระทำสิ่งใดไว้ก็ย่อมได้รับผลเช่นนั้นตอบแทน"

:: เด็กชุกชนกับแมงป่อง ::



เด็กชุกชนคนหนึ่งเดินเที่ยวจับตั๊กแตนตามรั้ว เมื่อได้ตั๊กแตนหลายตัวโดยกำไว้ในมือและเดินมาพบแมงป่องตัวหนึ่งบนกิ่งไม้เด็กชุกชนนึกว่าเป็นตั๊กแตนจึงเอื้อมมือไปหมายจะจับ “ช้าก่อนเจ้าเด็กน้อย” แมงป่องส่งเสียงห้ามพร้อมยกหางขึ้นขู่ “ถ้าเจ้าจับข้า ข้าจะต่อยเจ้าด้วยเหล็กใน ซึ่งสามารถทำให้เจ้าเจ็บปวดจนต้องทิ้งตั๊กแตนที่จับมาได้ทั้งหมด”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "การกระทำสิ่งใด หากไม่คิดหน้าคิดหลังให้ดีหรือคิดระรานผู้อื่นเรื่อยไปอาจได้รับโทษและเสียประโยชน์ของตนได้"

:: ไก่กับพลอย ::



ไก่ตัวหนึ่งพร้อมด้วยบรรดาแม่ไก่ในฝูงออกมาคุ้ยเขี่ยหากินกันที่ลานข้างโรงนา ครั้นเมื่อไก่ได้เห็นพลอยเม็ดหนึ่งส่องประกายแวววับมันกลับรีบใช้เท้าเขี่ยทิ้งไป

“เจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับมนุษย์อย่างแน่แท้แต่สำหรับข้าข้าवलือกสักเม็ดสักคงจะนำอินดียิ่งกว่า” บรรดา ดังนั้นแล้วพ่อไก่ก็คุ้ยเขี่ยหาอาหารของมันต่อไป

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า "ผู้รู้จักคุณค่าของสิ่งใดจึงจะสามารถนำสิ่งนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนได้"